

Càntut

Cançons de tradició oral

La dida

Jaume Pujol i Surroca, "Jaumet de Can Salvi", Oix

1. La rei-na ha tin-gut un noi més bo-nic qu(e) un sol i llu-na; no se l'ha po-gut cri
2. No se l'ha po-gut cri-ar, l'ha tin-gut que do-nar a di-da; l'in-fant no li'n vol ca
3. La di-da fa un gros foc de car-bó i lle-nya d'au-li-na, i amb (a) l'es-c(u)l-for del

ar, l'ha tin-gut que do-nar a di-da, la non, non, feu-llar, ni en bres-so-la ni en ca-di-ra.
12 foc, la di-da s'hi és a-dor-mi-da.

li non, non, que si cas la di-da can-ta, l'in-fant dorm.

I amb (a) l'esc(u)lfor del foc, la dida s'hi és adormida.
Quant ella s'hi despertà, tr(a)b(a) l'infant amb cenra viva.
I ella en fa un gros crit: -Valga'm la Verge Maria!
Que si cas no m'hi ajudeu, del rei seré perseguida.
Mentre està dient això, el rei i la reina arriba,
i ella puja escala amont, tota trista i aflegida;
quan és a dalt al bressol, l'infant se li'n posa a vida.